

Το αίτημα του αγιασμού: η φυσικότητά μας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Του Μητροπολίτου Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ. Δημητρίου

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ η Άγια Φώτα η απλούστερα και συνηθέστερα τα Φώτα αναδύονται στην ευρύτερη λαϊκή μας παράδοση κάθε χρόνο ως μια τόσο άμεση και κοινωνούμενη ομορφιά της φυσικότητάς μας όπως μας την ξανάδωσε ο Θεός υπερτέλεια κι όμως τόσο μεθεκτή, ώστε να την χαιρόμαστε. Συνειδητά; Υποσυνείδητα; Μια εορτή όπου το τώρα το δικό μας (;) συνεχίζει να εναρμονίζεται με το κληροδοτημένο “πάλαι”, και τα δυό μαζί με το προσδοκώμενο “αύριο”, και δίνουν νόημα στην πιο στοιχειώδη λογικότητα κι ας αντιπαλαίει με τόσες τροπές και ανατροπές. Γενικά συμμετέχει πολύς κόσμος και την ώρα του εκκλησιασμού με το Μ. Αγιασμό και την ώρα της κατάδυσης του Τιμίου Σταυρού προς αγιασμόν των υδάτων.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ μόνον η προσμονή της στιγμής που τελετουργικά θα “επαναληφθεί” θεαματικά η εμβάπτιση του Χριστού, αυτή η συμβολική του εμβαπτιζόμενου

σταυρού της ευλογίας με τον ανάγλυφο Λυτρωτή μας. Δεν είναι μόνον η αίσθηση της αμεσώτερης συμμετοχής, καθώς η τελετουργία γίνεται στο κέντρο των Ναών, εκεί όπου τους πρώτους αιώνες βρισκόταν η Αγία Τράπεζα με τους πιστούς ολόγυρα. Δεν είναι μόνον η θέαση της... γενναιότητος όσων αψηφούν την παγωνιά και ρίχνονται στα νερά συναγωνιζόμενοι ποιός θα πρωτοπιάσει το Σταυρό, ένας αθλητικός συναγωνισμός που διαθέτει πρόσθετα στοιχεία ιεροποίησης, μια κατάφαση της ιερότητος στις παλαιόθεν καθιερωμένες κονίστρες συναγωνισμού, το θάρρος που συνεπαίρνει την τάλαινα καθημερινότητά μας.

ΠΑΝΤΩΣ, και οι ξέχωρες ποιητικές αναφορές των (προς)ευχών του Μ. Αγιασμού, εις επήκοον όλων, κι αυτές έχουν το μερίδιό τους σε τούτη την παραδοσιακή (συνειδητή είτε υποσυνείδητη) έλξη του εορτασμού. Ωσάν να νιώθουμε πιο κοντινό τον Θεό στην αμεσότητα των φυσικών μας ορίων και προδιαγραφών, αυτό μας προξενεί η ακουστική και συγκινησιακή (μακάρι και ευλαβική) πρόσληψη των Ευχών του Μ. Αγιασμού. Οι αναγινωσκόμενες ευχές, οι τόσο περισπούδαστες, με την αφθάστου κάλλους θεολογική εμβάθυνση του αγίου Σωφρονίου Πατριάρχου Ιεροσολύμων, διατρανώνουν στεντορείως την δόξα που απευθύνουμε στην Παναγία Τριάδα για την πανσθενουργό πρόνοιά Της για τον σύμπαντα κόσμο και διακηρύσσουν ότι η βασιλεία Της και η δεσποτεία Της διακυβερνούν πάντας τους αιώνες και εν τω νυν και εν τω μέλλοντι, κατά το Γραφικόν “της βασιλείας του Κυρίου ουκ έσται τέλος”. Στη συνέχεια αποτυπώνουν την εξακτίνωση της σωστικής χάριτος της Παναγίας Τριάδος με τα λόγια των αγιαστικών προσευχών περιγραφικά σε όλη τη φύση, στα ποτάμια, στον ήλιο, στη σελήνη, στα αστέρια, στις νεφέλες, στη γη, στα ορατά, ακόμη και στα αόρατα, σε μας τους ανθρώπους και σε όλους τους αγγέλους. Και προπαντός όλοι μας τα ακούμε να τα χαιρετίζουν και να τα επικαλούνται όλα αυτά εν χορώ με όλους τους συμπαρόντες ως διαδρομές της άμεσης παρουσίας και ευλογίας του σαρκωμένου Θεού στο σκηνικό της ανθρώπινης ζωής με μιαν απόλυτη τελειότητα (αυτή η ιστορική κατάφαση του Θεού στα δημιουργήματά Του, όχι μόνο ως δημιουργήματα, αλλά ως συνθήκες της ενανθρωπισμένης ζωής Του)...

ΚΑΙ ΜΕΣΑ από όλα και μέσα σε όλα αυτά πραγματώνεται η αναστροφή με την θεανθρώπινη υπακοή του Υιού του Θεού, το “νυν” το δικό Του στο “νυν” το δικό μας, το “αεί” το δικό Του που μας το παρέχει ως “αεί” δικό μας, το “εις τους αιώνας των αιώνων” το δικό Του που θέλει να το χαιρόμαστε εμείς μαζί Του. Όλα αυτά τα βλέπουμε τόσο κοντά μας, στα μάτια μας, στα αυτιά μας, στον ενθουσιασμό μας, στην κατάνυξή μας, με άλλα λόγια στην πιστότητα της φυσικότητάς μας προς τη θεόπλαστη και θεόσωστη φυσικότητά της, εν Χριστώ και μόνον εν Χριστώ. Δια των καθαγιασμένων υδάτων “τη αοράτω επιφανεία του Αγίου Πνεύματος”. Τότε στον Ιορδάνη η παρουσία-ενέργεια του Αγίου Πνεύματος ήταν αισθητή. Η φωνή του Πατρός ήταν εξάκουστη. Η βαπτισματική υπακοή του

ενανθρωπισμένου Υιού ήταν ορατή. Η Αγία Τριάς με τη χάρη Της, χάρη στον εμβαπτιζόμενο Χριστό, επιφοιτούσε με έναν μοναδικό τρόπο στη φύση που Εκείνη δημιούργησε και δια του Υιού ευδόκησε να την καταστήσει πάλι “φυσική”, “δεκτική” της ζωοποιού ενεργείας του Θεού. Και τότε “η φύσις την χαράν (από του Θεού) εμερίσατο”, μοιράστηκε την ευλογία του Θεού.

ΤΟΥΤΟ ξαναγίνεται, μέσα στην Εκκλησία, μέσα από το γεγονός και μυστήριο συνάμα της Εκκλησίας, με τόσον άμεσο τρόπο, δια των αγιαζομένων υδάτων. Στη θέα του τρισσού εμβαπτισμού του Τιμίου Σταυρού στον αγιασμό και αργότερα της τριπλής ρίψεως του Τιμίου Σταυρού σε ποτάμια και λίμνες και δεξαμενές και στη θάλασσα, “ξαναθυμόμαστε” αυτό που πρωτοζήσαμε σαν ανθρωπότητα, όταν υπέρ ημών εμβαπτιζόταν ως άνθρωπος ο Υιός του Θεού και μας άνοιγε το δρόμο του σωτηρίου βαπτίσματος και του σωτηρίου χρίσματος. Η φύση πια και η φυσικότητα, τα αμαυρωμένα πλαίσια της επίγειας διαδρομής της ύπαρξής μας (όπως θα θεολογούσε ο άγιος Γρηγόριος και όλοι οι Πατέρες και φυσικά πρώτη η Αγία Γραφή), “τω φωτί Κυρίου διαυγάζεται”. Το φως του Θεού, ο Θεός ως φωτισμός, γίνεται “ο φωτισμός ημών”.

ΑΚΟΜΗ και να θέλαμε να τα ξεχάσουμε, με μιαν αμνημοσύνη του Θεού που συνεπάγεται αυτομάτως σε μας υπαρκτική αμνησία, έρχεται και μας τα θυμίζει με τόσην αμεσότητα και λιτότητα και φωτεινότητα και απλότητα η γιορτή των Θεοφανείων, η γιορτή του βαπτισμού του Κυρίου προς αγιασμόν δικό μας και όλης της κτίσεως. Χωρίς να προσθέτουμε εμείς τίποτε παραπάνω στη φύση (και σε μας) από αυτό που μας δημιούργησε ο Θεός: άνθρωποι ντυμένοι την ανθρωπινότητά μας, ύδατα από αυτά που πίνουμε και πλενόμαστε και δροσιζόμαστε και συντηρούμεθα και συντηρείται όλος ο κόσμος γύρω μας. Σ’ αυτήν την απλή φυσικότητα έρχεται τόσο άμεσα και τόσο αισθητά ο Τριαδικός Θεός μας, ώστε να τα “μεταποιεί εις ιάματα τη Αυτού παρουσία”. Το νερό του Αγιασμού δεν φθείρεται, δεν προσδέχεται τη μικροβιακή φθορά με τον καιρό. Συντηρείται από το Θεό που μας θέλει σε μιαν πληρότητα και απλότητα και ακεραιότητα παιδικής σχέσεως μαζί Του.

ΑΥΤΟ το ξαναζούμε τόσοι Ορθόδοξοι, με την ευκαιρία της εορτής των Θεοφανείων που θα διαρκέσει κάποιες μέρες μέχρι την απόδοση (κλείσιμο) του εορτασμού. Τόσες φωτογραφικές αποτυπώσεις η και τηλεοπτικές αναπαραγωγές τι άλλο μπορούν να σημαίνουν πάρα το κοινό πανηγύρι, την κοινή χαρά, την κοινή συμμετοχή στο Θεό που τα πάντα μας προσέφερε, τα πάντα ανακαίνισε για μας, τα πάντα αγίασε και αγιάζει για μας (εκτός από την αμαρτία), τα πάντα γίνεται για μας, ώστε να μας συναντά διαρκώς και να μας θυμίζει μέσα σ’ αυτήν τη χαρωπή μας αίσθηση τη συναίσθηση ότι Αυτός είναι η ζωή μας.

ΕΤΣΙ ζήσαμε και χαρήκαμε και ακόμη χαιρόμαστε τη διάρκεια εορτασμού των Θεοφανείων και στη Γουμένισσα, την Αξιούπολη, το Πολύκαστρο. Μετά τη θεία

λειτουργία στο μεγαλοπρεπή Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Γεωργίου και στην Ιερά Μονή Παναγίας Γουμενίσσης έγινε η ρίψη του Τιμίου Σταυρού στην ιστορική κρήνη της κεντρικής πλατείας (κατασκευή μεταπολεμική από του Α' Π.Π.). Τα περιστέρια που αφέθηκαν να πετάξουν κατά το ειωθός στην ψαλμώδηση της υμνολογικής αναφοράς στο θαύμα της θεοφανείας του Αγίου Πνεύματος ήταν μια υπόμνηση της ειρηνοδότιδος ενεργείας του Θεού, που πράττει και ειρηνεύει τις καρδιές. Ανάλογη η αίσθηση και στην επακολογηθείσα ρίψη του Τιμίου Σταυρού από τη γέφυρα του Αξιού, με τη συμμετοχή των Ενοριών του Πολυκάστρου και της Αξιούπολης.

ΠΡΩΤΟΣΤΑΤΗΣ ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γουμενίσσης κ. Δημήτριος, περιβαλλόμενος και στις δύο τελετές από τον ιερό Κλήρο και τις πολιτικές αρχές, τον Κιλκισιώτη Υφυπουργό κ. Γεώργιο Γεωργαντά, τη Βουλευτή κ. Ειρήνη Αγαθοπούλου, το Δήμαρχο Παιονίας κ. Κωνσταντίνο Σιωνίδη με εκπροσώπους της δημοτικής διακυβέρνησης, τον Ταξίαρχο-Διοικητή της 33ης Μ/Κ Ταξιαρχίας με πολλούς αξιωματικούς και στρατιώτες. Παρά το δριμύ κρύο και τον αδυσώπητο Βαρδάρη, ο λαός συμμετείχε, εμπνέων και εμπνεόμενος, όπως υπήρξαν και τολμηροί που βούτηξαν στον Αξιό στα νερά του και έσπευσαν να αναδεχθούν το

αποδοχή του
ό.

